

Rom 8, 30

30: Og dem som han forut har bestemt, dem har han også kalt, og dem har han også rettfærdiggjort. Og dem han har rettfærdiggjort, dem har han også herliggjort.

Her forsikrer apostelen oss nå om at det mennesket som Gud på forhånd har kjent, og som derfor er blitt forutbestemt til å bli likedannet med hans Sønns bilde, - det mennesket kan aldri bli forbigått, eller glemt, slik at det ikke får noe kall. Det mennesket kommer alltid til å få all den nåde som er nødvendig til å bli frelst. Han kan ikke dø før han har mottatt denne nåden. Og kan aldri bli fratatt denne nåden som til sist skal frelse og herliggjøre ham i himmelen. Uansett hvilke hindringer som måtte møte ham i dette livet.

Men vi har tidligere vist at det også er mange som blir kalt, men ikke er utvalgt (Mat 20: 16, 22: 14). Derfor kan det ikke være det Paulus vil si her, at det er bare de utvalgte som blir kalt. Det er bare dette vi nå har sagt, han vil ha fram: at den sjelen Gud på forhånd har bestemt skal få evig liv, han skal Gud også sørge for blir kalt. Og den sjelen skal ikke bare møte et utvortes kall, gjennom evangeliet og andre nådefulle ting. Han skal også i sitt indre få oppleve Åndens sterke arbeid. Hvorfor Gud så også kaller noen som ikke kommer til å ta imot frelsen, det vet nok bare han best. Men det er uten tvil étt av hans vise råd, at på samme måte som Faraos og Judas, slik skal også disse bli en advarsel for andre. Han beviser sin forferdelige straff etter sitt rettfærdige krav, på disse "vredens kar" som gjennom sin motstand er "gjort fullt ferdig til ødeleggelse" (Rom 9: 22). Å, måtte hver eneste én tenke vel over dette! Du hører ikke bare Guds nådefulle ord kalle deg til omvendelse, men kjenner det arbeider også på hjertet ditt. Det taler til deg, overbeviser deg om din synd og uverdighet. Men også om Guds kjærlige vilje til å forlate deg alle dine synder og ta deg inn til seg som sitt barn. Ja, du overbevises om at du har en Far i himmelen som tenker på deg, selv om du både lenge og iherdig har holdt deg borte fra ham.

Og det er bare to muligheter for hvordan utgangen blir i det du her opplever. Enten står du der overfor Guds stemme som kaller, griper om den hånden han rekker ut mot deg, og ber om få all den nåden som nå tilbys deg. Da blir du et Guds barn for tid og evighet. Eller du vender deg bort fra stemmen som kaller på deg, forkaster og glemmer Guds ord, kaster deg på nytt ut i synden og verden, og blir forherdet. Etter hvert vil det ikke være noe som helst som kan bevege deg. Og til sist vil du "dø i dine synder". Nå er du for evig under Guds vrede. Over disse viser han sin makt og rettfærdighetens straff. Salige er de som får nåde til å ta imot kallet!

Det er bare slike som er "kalt" Paulus taler om her. Disse som på forhånd er kjent og forutbestemt til evig liv. Og derfor sier han like bestemt: dem har han også rettfærdiggjort. Straks den sjelen som er kalt kommer til Jesus for å søke sin frelse og rettfærdighet bare i ham, blir han med én gang frigjort fra alle sine synder. Hvor mange og store de så måtte være. Men ikke bare det! Han blir også samtidig ikledd en fullkommen rettfærdighet; nemlig Kristi egen lidelse og død for oss. Nå tilregnes denne fattige sjelen alt dette, som om hans selv skulle ha gjort alt det Kristus har gjort. Men dette har Paulus talt så inngående om i det tredje, fjerde og femte kapitlet, at hvem som vil kan finne all den trøst de behøver der. Og dem han har rettfærdiggjort, dem har han også herliggjort. Ingen kan

være i tvil om at det er den himmelske herligheten det siktes til her. Det vitner både selve ordet, men også sammenhengen om (konf. v. 17, 18).

Men da kan det virke underlig når han sier her at han har "herliggjort dem", - som om det allerede hadde skjedd. Men dette er bare den måten det bibelske språket taler på, når den gir uttrykk for at saken er like så sikker som om dette allerede hadde skjedd. Derfor bruker Paulus her hele veien ord som "har han kalt" og "har rettfærdiggjort", som om det alt har skjedd. Hensikten er bare at her vil han vise den orden og den sammenheng vi finner i Guds nådeverk, og hvor sikker vi kan være på dette. Han ønsker å si oss at i den grad det avhenger av Gud, så skal han alltid fullføre sin gjerning, fra det ene ledd til det andre, i sitt arbeid med å føre oss fram til herligheten.

Men nå går vi tilbake til avslutningen på v. 29. Hva skal vi så si om graden av den herlighet som de utvalgte skal ikles. Her sier Paulus at de er "forutbestemt til å bli likedannet med hans Sønnens bilde, for at han skulle være den førstefødte blant mange brødre"? Dette er det samme som Johannes sier i sitt første brev, kap. 3: 2: "Når Kristus blir åpenbart, skal vi bli lik ham, for vi skal se ham som han er". Det samme ser vi Paulus taler om i 1Kor 15: 49: "Slik vi har båret bildet av den jordiske, slik skal vi også bære bildet av Den himmelske". Under v. 17 har vi gått nærmere inn på dette herlige i at vi skal bli lik Guds enbårne Sønn, med henvisning nettopp til dette ordet fra 1Joh 3: 2. Men her kommer altså Paulus med en tilføyelse som er så underbar og herlig at vi virkelig må gå dypere inn på den. Han sier:

for at han skulle være den førstefødte blant mange brødre. Var det noe enda dypere siktemål Gud hadde med disse vi nå taler om? Ja, her forkynner apostelen selve endemålet Gud hadde med at han forutbestemte de han på forhånd kjente, til å bli likedannet med hans Sønnens bilde? Her hører vi Paulus sier: Det er ikke dette at vi skal forherliges, men først og fremst for å forherlige sin Sønn, at Gud har bestemt denne herligheten for oss. Den førstefødte Sønnen skulle i evighet ha "mange brødre", så han kunne opphøyes mellom dem som den førstefødte. Derfor måtte de bli likedannet med ham. Skriften forkynner oss at Gud i sin evige pakt med Sønnen om menneskenes frelse, lovet ham svært mye som lønn. Gud skulle "gi ham de mange til del, og sterke skal han få til bytte". "Fordi hans sjel har hatt møye, skal han se det og mettes" (Jes 53: 11-12). Johannes så "en stor skare som ingen kunne telle" omkring tronen. Og disse skal være hans "brødre".

Det er dette teksten vår egentlig fokuserer på: "Han skal være den førstefødte blant mange brødre". Så høy og rik er altså den egentlige hensikten med at vi skal være Guds barn (v. 17). Vi er ikke bare - og først og fremst - skapt til barn. Men Guds Sønn er også kommet og er blitt vår bror, slik Heb 2: 11 uttrykker det: "For både han som helliggjør og de som blir helliggjort, er alle av én. Derfor skammer han seg ikke over å kalle dem brødre". Og "for at han skal ha overhøyhet (være den fremste) i alle ting" (Kol 1: 18), sies det her også at han skal være den førstefødte blant brødrene. I Israel var den førstefødte på alle måter "den fremste" blant sine brødre. Han var den mest fremtredende, deres prest, deres leder. Slik er også Kristus alt dette blant sine frelste brødre. Både i kraft av sin natur, sitt embete og sin herlighet, er han opphøyet over alle. Og gjennom ham er vi - det han er i seg selv.

I seg selv er han virkelig den førstefødte. For han er Faderens enbårne Sønn, og i seg selv sann Gud. Mens derimot hans brødre er blitt barn gjennom nådens ord og gjenfødelse. Han ble født i menneskelig natur, men levde uten synd, og i seg selv Guds elskede. Mens hans brødre er født i synd, men nå Guds elskede barn bare gjennom ham. Han hadde Ånden i fullt mål, mens brødrene mottar av hans fylde etter det mål han i sin nåde gir hver enkelt. Etter sitt embete er han deres konge, deres

hode, deres herre, deres prest og profet. Kort sagt: Deres Frelser. Alle er de hans underordnede, hans disipler, hans etterfølgere. Etter sin herlighet er han også mellommannen, for "Gud har opphøyet ham og gitt ham navnet som er over ethvert navn, for at i Jesu navn skal hvert kne bøye seg, deres som er i den himmelske verden, og deres som er på jorden, og deres som er under jorden" (Fil 2: 9-10). "Han er hodet for legemet, menigheten, han som er begynnelsen, den førstefødte av de døde, for at han skal ha overhøyhet i alle ting".

Slik skal altså Kristus, som "den førstefødte" blant brødrene, virkelig ha overhøyhet i alle ting. Men tenk likevel på at de frelste tross alt framstilles som hans nærmeste! De skal bli "lik ham" og kalles hans brødre, hans "mange brødre"! Kan noen mennesketanke fatte så stor ære og herlighet? Og dette er for dem som i seg selv er syndere! Det er dette som her skildres med ordene: "dem har han herliggjort". Så er altså dette det store målet Gud har hatt, når han "forutbestemte", "kalte" og "rettferdiggjorde" dem "som han kjente på forhånd". Å, Gud vær oss nådig, gi oss mer tro, og gjennomfør ditt store mål med oss, til din ære og til vår evige frelse!